25ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6799 — 17 ՄԱՅԻՍ 1908 — ՇԱԲԱԹ — 29 ՐԷՊԻ-ԻԼ-ԱԽԻՐ 1326 — 30 Mai 1908 — 25me année — № 6799

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

10 ՓԱՐԱ — 10 PARAS

«ԱՐԵՒԵԼՔ»
ՑՆՐ ԵՒ ՑՆՕՐԻՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. ՊՈԼՕՑ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 80 Ղրս.
» » ՎԵՑԱՄՕՏԱՑ 45 »
ԴԱՒԱՌՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 100 »
» » ՎԵՑԱՄՕՏԱՑ 60 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿԻՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ ՏԱՐԵԿԱՆ 25 Ֆրռ.
» » ՎԵՑԱՄՕՏԱՑ 20 »
ԹՂԹԱՏԱՐԻ ԾԱԽՍԸ ՄԵՐ ՎՐԱՅ

آره‌ویلك
ارمنیجه یومی و سیاسی غزته
صاحب امتیازی کیکره بویاجیان
درعلیه غلطه

"ARÉVELK"
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur-Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Constantinople, Galata

ՀԱՄԱՊԱՏՈՒՄ

ԶՈՐՍ ԱՒԵՏԱՐԱՆՆԵՐՈՒ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆԸ ԻՐԱՐՈՒ ՀԱՄԱՁԱՅՆԵՑՆԵԼՈՎ ԵՒ ՇԱՐԱՅԱՐԵԼՈՎ ԱՄՓՈՓՈՒՄ

203. ԶԻՒՆՆԵԱՑ ԳԱՂԱԹԻՆ
Ղուկ. ԺԹ. 41—44

Ոտաբ և ձօրձեր, երգեր և օրհնութիւններ, ավանանները և խնդութիւնները ընկերացան Քրիստոսին Բեթփագէին դէպ ի վեր մինչեւ Զիթենեաց գագաթը, ուր դառիվերը կը լմնայ, և դարիվայրը կը սկսի դէպի Կեդրոնի ձորակը, հասան Երուսաղէմի արեւելեան դուռը, և նոյն հանդիսաւոր ժամն զաղաքը, և յաղելեցին ուղիղ դէպ ի տաճարը։ Ջաղաքացիք ցնծութեան, բոլոր քաղաքը իրար անցաւ, «Դաւդեանց քաղաքն ամենայն», և ամէն ոք սկսաւ իրարու հարցնել, թէ նոր ինչ կայ, ինչի հանդէս է, կամ թէ տօրօրնակ ինչ հանդիսած է։ Սակայն երկար չտեւեր անտուգութիւնը, գործը երեւան եկաւ. Նազովրեցի Յիսուսն է, հրաշագործ մարգարէն, որ բաւական ժամանակէ ի վեր ակնկալ էին երեւար, և Երուսաղէմ մնալէ խուսափելով Ծրդոնանաւ կողմերը առեն կ'անցընէր, Յակոբ առաքեալ երեսաղէմ կուգայ, և իր երկցիները, Դալիլիացի և Գէրեցի ուխտաւորներ, զինքը նորէն տեսնելուն ուրախանալու հանդիսներ են սարքեր, և ինչ որ բերանին կուգայ կը գոչեն, կ'երգեն, կը պռոան, կ'աղաղակեն։ Բայց անարգական է երուսաղէմացիներուն բնոյթը, և մասդուրիին ալ ուշնին քիչ մըն ալ կասարելագործեալ մնալու համար, ամէնն ալ կը գիլեն իր ետեւէն, ոմիկ լռեցնելու և յարգանաւ յայտ չէ մնացած։ Ոմովհետեւ հակառակ իրենց ակնատեսութեան Յիսուսի համբառը կը սարանան, անոր քարոզութիւնները կը գրուին, անոր հրաշքները ազդեցութիւն կը գործեն, և բոլոր Գալեաստի, Դալիլիայէ Գերեա և Գերգեսէ Հրէաստան, անոր հետեւին կ'երթայ, և անիկայ իրրեւ Մեսիա կ'ընդունի, ինչպես որ նոյն օրուան ժողովրդական խանդավառութիւնն ալ և ընդհանուր յուզումն ալ ցուցած էին։

212. ՏԻՏՈՒՒՍ ԲԵԹԱՆԻԱ ԿՐ ԴԱՌՆԱՅ
Մատթ. ԻԱ. 17. Մարկ. ԺԱ. 1՝.

Մաթէոսի և Ղուկասի պատմութիւնէն, առջի բերան այնպես կը տեսնուի, որ Յիսուս նոյն միաշաբաթի երկրկին, հանդիսով Երուսաղէմ ս տաճար գալէն յետոյ, տաճարի մէջ առաւսար ընդհերը այն տեղէն դուրս հանելու ձեռնարկած ... կը պատմէ թէ նոյն երեկոյ, առանը ալ չէր, և թէպէտ չորս կողմը ղննեց, ու տեսաւ տաճարի մէջ տեղի ունեցող անպատեհութիւնները, բայց արդէնութ իրիկուն եղած էր և գործի առեն չէր մնացած, չկրցաւ բան մը ընել։ այլ գիշերելու համար Բեթանիայի ճանապարհ բռնեց և դարձաւ ան տեղ, ուսկից առաւսն մեկնած էր։ «Հայեցաւ ըլրյ զամենեքումբք, և դի էր երեկոյեցեալ ժամն, էլ ի Բեթանիա։» Միւս աւետարանիչներուն պատմածն ալ ասոր հակառակ չէ, որովհետեւ անոնք առանց օրեր դաձելու, քանի մը օրուան եղելութիւնները իրարու հետեւին կը շարեն։

Այսպէս ուրեմն կը փակուի, Նիսան 10 և ապրիլ 2 միաշաբաթի օրը, և Յիսուս օրուան ամբոխէն և աղաղակներէն հանդարտած Երկսասանները առնելով Բեթանիա կը դառնայ և կը գիլեբ իր սովորական ասպնջականին Ղազարոսին մուտը։

213. ԱՆՊՏՈՒՂ ԹՈՒՆԻՆ
Մատթ. ԻԱ. 18—19, Մարկ. ԺԱ. 12—14

Միւս առաւսն, Նիսան 11, ապրիլ 3, երկուշաբթի օր, Յիսուս նորէն Երուսաղէմ կը դառնայ։ Վերջին օրերն էին, պէտք էր վերջնական կերպով իր վարդապետութիւնները կրկներ, և իր ակզբնաղբիւրները հռչակէր, որպէս զի ամէնուն միտքին մէջ Թարմ մնար իր քարոզութիւնը, և ինքն ալ իր գործին գլուխը փակած ըլլար իր ընթացքը։

Առաւսն կանուխ ելան Բեթանիայէն, և Բերթւս չառ կանուխ ելլելով բան մը ուտելու ատեն ալ չունեցան, որով քիչ մը ճանապ առնէլէն ետքը սկսան անօթութիւն զգալ։ Յիսուս ինքն ալ բան մը ուտելու պէտքն զգաց, և բնական բերմամբ մը ճանպտելի վրայ գանազ թուփ մը մօտեցաւ, վրան ուտելու բան մը գտնելու միտքով. սակայն ծառը տեսնելէ զատ բան չունէր. տղոտոր առաջխոտ ծառ մըն էր, ուսկից չառ բան կը յուսացուէր, սակայն դժբաղդաբար պատղ բնաւ չկար։ Բայց չէր կրնար ալ ըլլալ. տպրիլի առաջին օրերը պտղաբերի մէջ ալ թուղեր չեն հասներ, և Մարկոս ալ կ'ըսէ յայտնապէս, թէ «Ոչ իսկ էր ժամանակ թզոյ»։ Թունիներուն պատղը տերեւներէն առալ կը ցցուի, և պղտիկ մը որ լաւ տերեւազարդ կերպարան ունէր, պէտք էր պատղներ ալ ունենար, թէ ոչ հասունցած, գոնէ բաւական կազմուած, և ծառին տերեւներուն ճաշակին հետեւցնելով, կրնար ալ յուսացուիլ, որ կանխահաս պատղներ ալ ունեցած ըլլար, որով բոլորովին անկիմի չէր կրնար ըսուիլ Յիսուսի Թուղ գտնելու յոյսը։

Բեթանիայի և Բեթփագէի չրլակաները առատ են Թզենիները, և նոյն իսկ Բեթփագէի անունը, որ սովրաբար Նակpուզ-տուն կը Թարգմանուի, մեղի առիթ կուտայ ենթադրելու որ անտուղ Թզենին ալ Բեթփագէի պարտէզներուն մէջն էր, որ գիւղին եկած էր Յիսուսի հանդիպ յանդիման։

Թուղի ժամանակէն դուրս Թուղ գտնելու յոյսը Քէպէտեւ բոլորովին անհիմն յոյս մը չէր, սակայն աւետարանին նպատակէն դուրս ելած չենք ըլլար, եթէ ըսենք որ աւետարանական տեսակի ձեւ մըն ի Յիսուսի այդ գործողութիւնը, ոչ Թէ մէկ պղտի կազմուած առակ մը, այլ իրական պատահարէն առնուած։ Մեկնիչներ անպատուղ Թզենիին վրայ կը նկատեն Հին Ուխտը, որ Քէպէտ արտաքին երեւոյթով զարդարուն, և կերպարանով կատարեալ, և արդիւնաբեր լինելու նշանները ունենալով հանդերձ, և ամէնուն լաւ ակնկալութիւններ յուսադրելու վիճակի մէջ էր, սակայն իրօք արդիւնք մը չէր ունեցած, և օգուտ մըն ալ չէր տեսցուցած, և ոչ մէկուն բարւոյական քաղցը անցնելու բաւականարդեսակ մը չէր արտադած։

Երբոր Յիսուս տերեւազարդ Թզենին վրայ պատղ գտնելու մասին յուսախաբ եղաւ, ծառին դառնալով ըսաւ. «Մի՛ այսուհետեւ ի քէն պատղ եղիցի յաւիտեան», և «Մի՛ ևս ոք յաւիտեան ի քէն պատղ կերիցէ»։ Ծառը բարւոյական գործունէութեան, արժանիք կամ չարժանիք չունէր, որ պատժի ենթարկուէը, և յաւիտեան անպտղութեան անէծքը լսէր Յիսուսէ բերնէն։ Բայց ծառը օրինակ էր, և աւելի մեծ ճշմարտութեան մը խորհուրդը կը պարունակէր։ Իր անպտղութիւնը հատատուած էր, ոչ Թէ հատնցած պատղ չտեսնելուրդ, այլ ժամանակին պահանջածին չափ պատղի նշաններ չունենալուրդ։ Հին Ուխտէն ալ չէր պահանջուէր հարիւր հատնցած առատրանական պատղներ ունենալ, բայց կը պահանջուէր պատղի խակ գեղակներ ունենալ եղանակին յարմարավուն համեմատ զարգացած, անոր համար Թզենիին օրի նման Հին Ուխտն է որ այլեւս յաւիտենական անպտղութեան կը դատապարտուի։ Հին Ուխտի ներկայացուցիչներ, քահանայապետներ և քահանաներ, դպիրներ և օրինականներ, ընդհանրապես և յատկապես Նոր Ուխտը կը հալածէին և ատելութեան պատուհաս չունէին, Քէպէտ դատելի կերպարանքով մը կը ներկայանային, բայց դատելի խրախճանքով արտաքին ձեւերով և սին ակրեներով լինքզինքին զարդարուն կը ցուցնէին։ Նրանց չէր կրնար։ Մշտական անպտղութեան դատապարտեցաւ Հին Ուխտը, միեւնոյն նպատակով և դիտմամբ, որով առջի երեկոյեան Զիթենեաց գագաթէն տխրութիւն չնչազմ մը երուսաղէմին յայտնած էր Յիսուս՝ անոր փրկանուքը, «Փախանակ դի ոչ ծանեար զժամանակ այցելութեան քո»։

214. ՅԻՍՈՒՍ ՏԱՃԱՐԸ ԿՐ ՄԱՔՐԻ
Մատթ. ԻԱ. 12—13. Մարկ. ԺԱ. 15—17. Ղուկ. ԺԹ. 45—46.

Զաւակի առաքել չատ մը ժողովական ծախքեր կ'ըլլային Հրէաներէ մէկ. զատական գատ պատրաստել առանձին երեկոյին համար, զոհի կենդանիներ պատրաստել Զաւակի առաւսեան համար, չնորհ, արքատ, նախշ, ադանի ևն. հրէական և օրինական դրամ պատրաստել գանձանակներու համար՝ հոգեվարական հեծեծոտ դրամներէ անսորբ նկատուած լինելով. ասանց հետ նաև բաղարքի և նաչինի պէտքերն ալ հոգալ։ Այդ ամէնը ընդարձակ առեւտուր մը կը բանար նշանակէր Հրէաստանի տարբեր կողմերէն ուխտաւորներու համար, որ այդ պէտքերը դիւրաբար կրնար իր տեղէն ի միասին բերել, և պարապուր էր երուսաղէմի մէջ հոգալ։ Մեկ կողմէն ուխտաւորաց դիւրութիւնը, միւս կողմէն քահանայապետներուն ակընկալած դրամական չահը, տաճարին մէջն ու դուրսը հաստատած էր այդ առեւտուրը, և ասոր փոխուած էր ասնավաճառ, որ առաջ տաճարին դուրսէն սկսել, կամաց կամաց ներս էր մտած, և մինչեւ իսկ նեւրիական և սուրբ տեղերն ալ գրաւած։ Յիսուս իր առաջին գործին ալ այդ որքպղծութիւնն աղդասած, չնանչ խարազանով բոլոր վաճառողները տաճարին ներսի մասերէն դուրս էր վանած (յով. 33), սակայն հաստատուն արդիւնք չէր ունեցած, և յաջորդ գաւիներուն ալ միեւնոյն անառեղութիւնը կրկնուած էր։ Առջի երկրորդ տաճար եկած ատեն, դարձեալ սխրագործ մը ունեցաւ Յիսուս, սիրտը ցաւեցաւ, բայց գործի չձեռնարկեց. ատեն ուշ էր։ Երկուշաբթի առաւ տաճար գալուն նոյն նախանձաւոր խղդութիւնը բորբոքեցաւ. Աստուծոյ տան անարգութիւնը և որբութեանց պղծութիւնը յուղեցին անոր զգացումները. և անմիջապէս սկսաւ տաճարին նուիրականութիւնը պաշտպանել, և բոլոր առեւտրով զբաղողները ներքին մասերէն դուրս հանել և ապրիլ որ տաճարէն դուրս կատարեն իրենց չահագործութիւնը։ Չունէր խարազանի յիշատակութիւն չկայ այդ անգամ. կ'երեւի բաւն մի ցնորներու պէտք չեղաւ, սակայն խիստ միջոցներ բոլորովին չպակսեցան։ Վաճառողները և գնողները դուրս հանեց, կ'ըսեն աւետարանիչները, հոդաւաճառներուն սեղանները տապալեց և ցրուեց, դաւանի ծախողներուն աթոռները՝ սեղանը է վանդակները գետին ձգեց։ Յիսուս ինքն ալ բան մը ուտելու պէտքն զգաց, և բնական բերմամբ մը ճանպտելի վրայ գանազ թուփ մը մօտեցաւ, վրան ուտելու բան մը գտնելու միտքով. սակայն ծառը տեսնելէ զատ բան չունէր. տղոտոր առաջխոտ ծառ մըն էր, ուսկից չառ բան կը յուսացուէր, սակայն դժբաղդաբար պատղ բնաւ չկար։ Բայց չէր կրնար ալ ըլլալ. պտղիլի առաջին օրերը պտղաբերի մէջ ալ թուղեր չեն հասներ, և Մարկոս ալ կ'ըսէ յայտնապէս, թէ «Ոչ իսկ էր ժամանակ թզոյ»։ Թունիներուն պատղը տերեւներէն առալ կը ցցուի, և պղտիկ մը որ լաւ տերեւազարդ կերպարան ունէր, պէտք էր պատղներ ալ ունենար, թէ ոչ հասունցած, գոնէ բաւական կազմուած, և ծառին տերեւներուն ճաշակին հետեւցնելով, կրնար ալ յուսացուիլ, որ կանխահաս պատղներ ալ ունեցած ըլլար, որով բոլորովին անկիմի չէր կրնար ըսուիլ Յիսուսի Թուղ գտնելու յոյսը։

Բեթանիայի և Բեթփագէի չրլակաները առատ են Թզենիները, և նոյն իսկ Բեթփագէի անունը, որ սովրաբար Նակpուզ-տուն կը Թարգմանուի, մեղի առիթ կուտայ ենթադրելու որ անտուղ Թզենին ալ Բեթփագէի պարտէզներուն մէջն էր, որ գիւղին եկած էր Յիսուսի հանդիպ յանդիման։

Թուղի ժամանակէն դուրս Թուղ գտնելու յոյսը Քէպէտեւ բոլորովին անհիմն յոյս մը չէր, սակայն աւետարանին նպատակէն դուրս ելած չենք ըլլար, եթէ ըսենք որ աւետարանական տեսակի ձեւ մըն ի Յիսուսի այդ գործողութիւնը, ոչ Թէ մէկ պղտի կազմուած առակ մը, այլ իրական պատահարէն առնուած։ Մեկնիչներ անպատուղ Թզենիին վրայ կը նկատեն Հին Ուխտը, որ Քէպէտ արտաքին երեւոյթով զարդարուն, և կերպարանով կատարեալ, և արդիւնաբեր լինելու նշանները ունենալով հանդերձ, և ամէնուն լաւ ակնկալութիւններ յուսադրելու վիճակի մէջ էր, սակայն իրօք արդիւնք մը չէր ունեցած, և օգուտ մըն ալ չէր տեսցուցած, և ոչ մէկուն բարւոյական քաղցը անցնելու բաւականարդեսակ մը չէր արտադած։

Երբոր Յիսուս տերեւազարդ Թզենին վրայ պատղ գտնելու մասին յուսախաբ եղաւ, ծառին դառնալով ըսաւ. «Մի՛ այսուհետեւ ի քէն պատղ եղիցի յաւիտեան», և «Մի՛ ևս ոք յաւիտեան ի քէն պատղ կերիցէ»։ Ծառը բարւոյական գործունէութեան, արժանիք կամ չարժանիք չունէր, որ պատժի ենթարկուէը, և յաւիտեան անպտղութեան անէծքը լսէր Յիսուսէ բերնէն։ Բայց ծառը օրինակ էր, և աւելի մեծ ճշմարտութեան մը խորհուրդը կը պարունակէր։ Իր անպտղութիւնը հատատուած էր, ոչ Թէ հատնցած պատղ չտեսնելուրդ, այլ ժամանակին պահանջածին չափ պատղի նշաններ չունենալուրդ։ Հին Ուխտէն ալ չէր պահանջուէր հարիւր հատնցած առատրանական պատղներ ունենալ, բայց կը պահանջուէր պատղի խակ գեղակներ ունենալ եղանակին յարմարավուն համեմատ զարգացած, անոր համար Թզենիին օրի նման Հին Ուխտն է որ այլեւս յաւիտենական անպտղութեան կը դատապարտուի։ Հին Ուխտի ներկայացուցիչներ, քահանայապետներ և քահանաներ, դպիրներ և օրինականներ, ընդհանրապես և յատկապես Նոր Ուխտը կը հալածէին և ատելութեան պատուհաս չունէին, Քէպէտ դատելի կերպարանքով մը կը ներկայանային, բայց դատելի խրախճանքով արտաքին ձեւերով և սին ակրեներով լինքզինքին զարդարուն կը ցուցնէին։ Նրանց չէր կրնար։ Մշտական անպտղութեան դատապարտեցաւ Հին Ուխտը, միեւնոյն նպատակով և դիտմամբ, որով առջի երեկոյեան Զիթենեաց գագաթէն տխրութիւն չնչազմ մը երուսաղէմին յայտնած էր Յիսուս՝ անոր փրկանուքը, «Փախանակ դի ոչ ծանեար զժամանակ այցելութեան քո»։

ՏՐՆՆԱՍԻՐ

ԳԻՏՈՒԹԵԱՆ ՍԱՀՄԱՆԸ

ՔԱՍԻՏՅԼ ՖԼԱՄԱՐԻՈՆ ՕԳԵՇՈՒՐՈՒԹԵԱՆ ՎՐԱՅ

Բամիլ Ֆլամարիոն, որուն ազնուագուբեան մասին ունեցած կարծիքը մեծ կարեւորութիւն ունի այդ խնդրով հետաքրքրուած գիտուններուն և ալ-գիտուններուն համար, գիտական լրագրի մը մէջ այդ հարցին վրայ իր ունեցած համոզումը պատկերացնող յօդուած մը կը հրատարակէ։ «Երկրագունիս բնակիչներուն յառաջդիմութիւնը, կը գրէ, չատ ու նուազ մեղի կ'ունենայ։ Գրեթէ տասէ 280 տարի առաջ Աբրահարքաս Սամսի մէջ կը խօսէր արդէն արեւու չարժման մասին կոպերնիկեան դրութեան վրայ։ Այն ատեն գիտունները բացարձակապէս չէին ուզեր հաւատալ այդ վարդապետութեան և 400 տարի ետքն ալ, Պադուա մէջ, դատախազութեան «բացարձակապէս ծիծաղելի» համարեց գայն։ Ժ. դարուն մէջ Գալիլէի դատաւորներն ալ այդպէս խորհեցան ու վճռեցին։ Իսկ այսօր բովանդակ աչխարհ համոզուած է թէ երկրագունս չէ տիեզերքի կեդրոնը և թէ երկիրս միւս մոլորակներուն հետ արեւու չուրջը կը դառնայ։

«Բայց մի միայն տիեզերագիտութիւնը չէ զոր կրնանք իբր ապացոյց մէջ բերել մարդոց յառաջդիմութեան դանդաղ ընթանալուն։ Ծիղիքական հարցեր ալ կրնանք մէջ բերել իբրեւ օրինակ նոյնիսկ։ Ես պէտք է աւելցնեմ Թէ այն հարցերը, որոնք վերջերս ուղղուած էին Գիտութեան, դեռ չկան իրենց լուծումը։ Այդ մեծ ու կարեւոր հարցերէն մէկին ալ, որ պէտք էր չատոնց լուծուած ըլլար, ես է Թէ սեղան մը կրնայ անծանօթ գեռնէն վեր բարձրանալ, հակառակ ծանրութեան օրէնքին։ Կէս դարէ աւելի ժամանակ առաջ, այսինքն 1858ին կասքարին կոմսը, վըստանելի և խստապահանջ գիտուններու և լուսարձակներու ներկայութեան, իրեւ գործիքը այն սահեղութիւնը կրկնուած ցուցուց, որ իր փորերը բաւական կը հաւատային լուծելու այդ խնդիրը։ Իր այդ փորձերուն մէջ սեծուներեաս որ մեծ ճաւսէան մը իր վրայ դանուած 75 քիլօ ծանր քարերուն հետ, առանց հետապատկութիւնը կրնայնելու, վեր բարձրանալով, օդին մէջ մնալէ առաջ, իր ծանրութեան տակ ինկաս ու խորտակուեցաւ։ Այս փորձին ներկայ գանուողները սեռան որ սեղանը կը չարժէր իր տեղէն առանց մատ մը իսկ դպած ըլլալու անոր, առանց օտար մէկուհի մը օգնութեան։ Ձենովայի ակադեմիէն քնագիտութեան և տիեզերագիտութեան ուսուցիչ Բրօֆ. Մարքը Թիւրի յօդորդ տարին նոր փորձով մը փորթառեց այդ խնդրոյն մասին յայտնուած տարակարծութիւնը, այսինքն գիտուն բարեկամներէ մէկ քանին ներկայութեան առանց օգնութեան ուէ օտար ու վնասուած մէկուհի, սեղան մը վեր բարձրացուց և վար իջեցուց։ Այդպիսի փորձերէն մէկուն ատեն ալ տեսանք 300 քիլօ կշռող դաշնակ մը, որուն մօտ տասնըմէկ տարեկան աղայ մը դառ կը պատրաստէր, գեռնէն վեր բարձրացաւ և տղան, առանց գիտնալու, իբր մէտիօմ կը ծառայէր։ Այս փորձերէն յետոյ ներկայ գանուողները համոզուեցան, որ ծանրութիւնը փոխարինելու համար ներգործութեան ուժերէն մէկուն, ուրիշ ուժ մը կրնայ գործածուիլ, որ ծանրութեան չէ ենթակայ մէջ փորձեր ընելով, զանազան առարկաներ տեղէ տեղ փոխադրելուն առանց անոնց դպչելու, բնաւ ներ իրենց ծանրութիւնը փոխելուն և մասնաւոր հարուածներու ձայներ լսելուն առանց յայտի պատճառներու։ Փորձի ենթարկուած բոլոր առարկաներն ալ ամէն անգամ փրձէ առաջ մանրակրկիտ կերպով կը քննուէին։ Բրօֆեսէր Պարէլ եղեկտրականէ — ար 1860ին առաջին անգամ Ներպալի մէն ալ Ամերիկայի միջեւ հեռագրական բնդհատակ պարանը դրած է — ինչպես նաեւ Լոնտոնի արքայական ընկերութեան անդամները ոգեւորական տեղեկագիրներ գրած են։

«Մեկ քանի տարի առաջ, Բրօֆ. Բրէգ արեւն քնագիտական փորձառութեանց մասին ունեցած կարդողութեան վրայ ես ալ կը տարակուէր, չոփագիտական գործիքներու միջոցաս երթի փորձերը հասատատեց առարկաներու ծանրութեանց փոփոխութիւնը, առանց արտաքին հարուածի, առարկաներու տեղէ տեղ փոխադրելու և հեռուէն համակարգ հրամաններու ձայները ածելն։ Այս ամէն իրողութիւնները ծանօթ են։ Այդ իրողութիւնները հասատատած են հարիւրաւոր դիտողներէ, և ականատեսներ գրնած, փորձած ու լսեանկատած են դանոնք։ «Բնութեան անծանօթ ոյժեր» անուն նոր կատիրութեանց մէջ լուսանկարներ կան ընականէն առնուած, որոնք կը ցուցնեն այդ երեւոյթներէն այնպես ինչպես որ ակտի ունեցած են, և ես պատրաստ եմ 500 փրանք վճարել անոր որ կարենայ հասատել թէ այդ նկարները կեղծուած են։ Այդ երեւոյթները ներկայ գանուողներէն ոմանք կրնան ակնատես ըլլալ։ Ես ինքս ալ ականատես եղած եմ անոնց։ Ես ինքս ալ քան մը անգամ կրնամ ըսել Թէ ականատես եղած եմ անոնց։ Ես ինքս ալ քան մը անգամ կրնամ ըսել Թէ ականատես եղած եմ անոնց։

«Այդ հասզման երկու տեսակ բացատրութիւններ կրնամ տալ. այսինքն, 1. Երեւոյթները բացատրուած են 2. Անոնց յայտնութիւնը անկարելի է մեզ մեր գիտութեան սղտի վիճակին մէջ։

«Մարդկային միտքն ալ նման մը տեղծուած է, որ այս երկրորդ բացատրութիւնը առայիւը կը չնչէ. մենք ընդհանրապես չատ միամիտներ կարելով թէ ամէն բան կրնանք բացատրել և լուսաբանել, բայց իրականութեան մէջ կատարեալ ապացուցութեան մէջ ենք և չենք կրնար բան մը բացատրել։

«Երդիքէն կղմինար մը կ'իյնայ, «ափկա չատ սպրդ բան մըն է» կ'ըսէ բնագէտը. «ափկա ծանրութեան օրէնքին համաձայն տեղի կ'ունենայ, վասն զի երկիրը իրեն կը ձգէ զայն։» Այս ըսելով ու կրկնելով, Յիսուս հետզհետէ պարպեց ու մաքրեց տաճարին ներքին կողմերը, և պատրելէն ետքն ալ սկսաւ արգելել նորէն նոր մտնել ուղղները և չէր ներեր, որ ծախելու իրեր կամ անոց վերաբերեալ բաներ անցնին տաճարին միջէն։

ԹԱՐԳՄԱՆ

Տպագրի՝ Ս. Լ. Ասատուրեանց տպարանատէր Ս. Ա. Ասատուրեան
Տպագրուած է 17300 տպաքանակով 1908
Ս. Պետերբուրգ, 17 մարտ
Գրաքննութեան թոյլատուութեամբ Ս. Պետերբուրգի գրաքննութեան կոմիտէի 1908 թ. մարտի 16-ի
Գրաքննիչ Ա. Ա. Ռոմանով
Գլխ. 15290

Ղ. ՅՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԽՆԴԻՐ

ԿԱՄ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԲԱՐԵԿ ՍՏԱՐՈՒՆ ՈՒՆԵՑԱՒ

Ղ. Ս. ՅՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆԻ

Գինը 1 ռուբլի 50 կոպէկ

Կը ծախուի Ղ. Ս. Յովհաննիսեանի հրատարակչատունէն՝ Ս. Պետերբուրգ, Վասիլեվսկի Օստրով, 7-րդ գիծ, № 9, տ. 6։ Բացի ասկէ՝ Ս. Պետերբուրգի եւ գաւառական քաղաքներու գրավաճառներէն։

Տպագրութեան % 75 իջեցում ընդունող գրավաճառներ տակաւին կան։ Ուստի ուզողները թող դիմեն հրատարակչատունը։

Ս. Ս. ՅՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ

ԱՐԴԻ ՀԱՅ ՄԱՐԴՈՒ ՀԱՄԱՐ ՄԱՆՐԱՄԱՍՆ ԱՅՍ ՏԱՐԻ ՄԷՋ ՀԱՅ ԱՂՋԻԿՆԵՐՈՒ ԿՈՂՄԷ ԱՐԱՒԵԼԱԾ ՈՐՈՇ ԽՕՍՔԵՐ

Ս. ՊԵՏԵՐԲՈՒՐԳ, 17 (30) ՄԱՐՏ 1908

Ղ. ՅՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ

Ս. Պետերբուրգի Հայոց Բարեգործական Ընկերութեան Նախագահ

Տիար Ս. Ա. Ասատուրեան

Պատիւ ունիմ ձեզ տեղեկացնելու, որ Ս. Պետերբուրգի Հայոց Բարեգործական Ընկերութեան Վարչութիւնը, ի յիշատակ իր հիմնադրութեան 25-ամեակին, որ կը տօնուի 1908 թուականին, որոշած է ընդունիլ ինձմէ 25,000 ռուբլի գումար, որպէսզի տոկոսները գործածուին ամէն տարի Ընկերութեան կանոնադրութեան 3-րդ յօդուածի 1-ին կէտին համաձայն։

Ընդունելով Վարչութեան այս առաջարկը՝ ես կը հաճիմ տալ այդ գումարը, որ կազմէ 25,000 ռուբլի, եւ կը խնդրեմ ձեզմէ, որ Ընկերութեան Վարչութեան հաճոյանաք յայտնել, թէ ես կը պատրաստ եմ ամէն տարի վճարել 1250 ռուբլի, մինչեւ որ ամբողջ գումարը վճարուած ըլլայ։

Ընդունեցէք, տիար Ասատուրեան, իմ խորին յարգանքներուս հաւաստիքը։

Ղ. ՅՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԽՆԴԻՐ ԿԱՄ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԲԱՐԵԿ ՍՏԱՐՈՒՆ ՈՒՆԵՑԱՒ

Ղ. ՅՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ

Ս. ՊԵՏԵՐԲՈՒՐԳ

Տպագրի՝ Ս. Լ. Ասատուրեանց տպարանատէր Ս. Ա. Ասատուրեան
Տպագրուած է 17634 ընդամէնը 1852թ., թղթե
Ի լոյս ընծայուած է 1908 թ. մարտ 17-ին
Գրաքննիչ Ա. Ա. Ռոմանով

ՀԱՅՈՑ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ

ՀՈՎՀԱՆՆԷՍ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ՍԱՐԿԱՒԱԳԻ

ՀԱՅՈՑ ՊԱՏՄԻՉ

ՀԱՅՈՑ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ

ՀՈՎՀԱՆՆԷՍ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ՍԱՐԿԱՒԱԳԻ

ՀԱՅՈՑ ՊԱՏՄԻՉ

Ս. ՊԵՏԵՐԲՈՒՐԳ

Տպագրի՝ Ս. Լ. Ասատուրեանց տպարանատէր Ս. Ա. Ասատուրեան
Տպագրուած է 1764թ. ընդամէնը 1852թ., թղթե
Ի լոյս ընծայուած է 1908 թ. մարտ 17-ին
Գրաքննիչ Ա. Ա. Ռոմանով

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԱՐԱՆ

ՀԱՅՈՑ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԵԱՆ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ

ՀՈՎՀԱՆՆԷՍ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ՍԱՐԿԱՒԱԳԻ

ՀԱՅՈՑ ՊԱՏՄԻՉ

Ս. ՊԵՏԵՐԲՈՒՐԳ

Տպագրի՝ Ս. Լ. Ասատուրեանց տպարանատէր Ս. Ա. Ասատուրեան
Տպագրուած է 1764թ. ընդամէնը 1852թ., թղթե
Ի լոյս ընծայուած է 1908 թ. մարտ 17-ին
Գրաքննիչ Ա. Ա. Ռոմանով

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԱՐԱՆ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԱՐԱՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԱՐԱՆ

ԱՐԱՐԱՏ

ԱՄՍԱԹԵՐԹ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԿՐՈՆԱԿԱՆ ԵՎ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒՄ Է ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՆԱԽԱՀԱՆԳԻՍՆԵՐԻ ՀԱՎԱՔԱԾՈՒ

ԿՈՂՈՎԻ

ԱՆԴԱՄ

ՀԱՅՈՑ ՑԵՂԱՍԵՐ

ԿԱՐԻՔ ԵՆ ՆԱԵԼ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՆԱԽԱՀԱՆԳԻՍՆԵՐԻ ՀԱՎԱՔԱԾՈՒ ԿՈՂՈՎԻ ՄԱՍԻՆ ԵՎ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՕԳՈՒՏԱՎԵՏ ԵՎ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՆԱԽԱՀԱՆԳԻՍՆԵՐԻ ՀԱՎԱՔԱԾՈՒ ՄԱՍԻՆ ՀՐԱՏԱՐԱԿՎԱԾ ԱՅԼ ԳՐՔԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐԸ ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՎՈՒՄ ԵՆ ՀԱՅԵՐԵՆ ԵՎ ՌՈՒՍԵՐԵՆ

ՀԱՍՑԵՆ ԳՐՈՒԵԼ ՀԱՅԿԱԿԱՆ

ՀԱՅ ՄԱՄՈՒԱՅ

ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՎԵՊ

ՀԱՅՐԱՊԵՏ ՄԱՄՈՒԱՅԵԱՆ

Ա.

Ը՛ր ասաւօր ամառ մը վերի Մամուայեան ընտանիքը Բերայի մէջ ունէր գեղեցիկ տուն մը։ Երիտասարդ, ամուսնացեալ ու սիրուն էին ամէնքն ալ։ Ամէնքն ալ կը սիրէին իրարու հետ ապրիլ, ուրախ կեանք մը վարել։ Ամէնքն ալ կը սիրէին Պոլսոյ գեղեցիկ տեսարանները, ծովեզերեայ պարտէզները, ուր կարելի էր ամառնային գիշերները անցնել։

—Ա՛ռ, ասոնք ալ մեզի հետ գան, ըսաւ Մամուայեան իր կնոջ։ Ինչո՞ւ մենակ մենք ուրախանանք։

—Ինչպէս կ՚ուզես, պատասխանեց կինը։ Ես ոչինչ կ՚ունենամ ընդդէմ։

Եւ Մամուայեան ինքն գնաց իր ընկերներուն հրաւիրելու։

Ասոնք ալ ամուսնացած էին նոր։ Ամէնքն ալ ուրախ էին, որ Մամուայեան կը հրաւիրէ զիրենք։ Ամէնքն ալ կ՚ուզէին ուրախանալ։ Ամէնքն ալ կ՚ուզէին ծանօթանալ Մամուայեանի կնոջ հետ։

—Ա՛ռ, ո՛ր, ի՞նչ ըսաւ ձեզի, հարցուցին ամուսինները, երբ Մամուայեան գնաց։

—Ինչ պատահեցաւ որ, ինչ ըսաւ ձեզի, պատասխանեցին կիները։

—Ինչ պիտի ըսէ, ինչ պիտի ըսէ, ուրախանալու կը հրաւիրէ զիրենք։

—Ինչո՞ւ ուրախանալու կը հրաւիրէ, հարցուցին կիները։

—Ինչո՞ւ պիտի հրաւիրէ, ինչո՞ւ պիտի հրաւիրէ, ինչո՞ւ պիտի հրաւիրէ, կրկնեցին ամուսինները։

—Ինչո՞ւ պիտի հրաւիրէ, ինչո՞ւ պիտի հրաւիրէ, ինչո՞ւ պիտի հրաւիրէ, կրկնե